

(település neve)i Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.348/2022/8.

...

A felperes:

(felperes neve) ((címe).)

A felperes képviselője:

Dr. Jenővári Dániel ügyvéd ((ügyvéd címe).)

Az alperes:

(I.r. alperes neve) ((cím).) I. rendű

(II.r. alperes neve) ((lakcím)) II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Papp Kornél ügyvéd ((ügyvéd 2. címe)) I. rendűért

Dr. Császi Zsüliet ügyvéd ((ügyvéd 3. címe).) II. rendűért

A per tárgya:

házastársi közös vagyon megosztása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

(település neve)i Törvényszék 1.P.21.244/2020/58.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes, 1.P.21.244/2020/61.

Í T É L E T:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja:

Mellőzi a felperes I. rendű alperes javára való elsőfokú perköltségben marasztalását és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 93.500 (kilencvenháromezer-ötszáz) forint elsőfokú perköltséget.

Az államnak járó, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig teljesítendő elsőfokú eljárási illetékből a felperes által fizetendő illeték összegét 800.250 (nyolcszázezer-kettőszázötven) forintra leszállítja, az I. rendű alperes által fizetendő illeték összegét 699.750 (hatszázkilencvenkilencezer-hétszázötven) forintra felemeli.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy hivatalos lelet készítésének terhe mellett 8 napon belül fizessen meg 819.600 (nyolcszáztizenkilencezer-hatszáz) forint viszontkereseti eljárási illetéket az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a felperes tulajdonába adott

1. 1 darab bőr sarokülőgarnitúra 300x250x90x90 cm

sötétkék és 1 darab bőr fotel 90x90x90 cm értéke: 750.000 (hétszázötvenezer) forint

2. 1 darab Calligaris Furniture Living szétnyitható

étkező asztal tömör fa és üveg 90x1120x240 cm

bükk értéke: 200.000 (kettőszázezer) forint

3. 4 darab Callagaris Chicago bőr kárpitozású szék

bükkfa és kék bőr értéke: 200.000 (kettőszázezer) forint

4. 1 darab fiókos szekrény 11x60x60 cm furnéros

bútorlap bükk értéke: 70.000 (hetvenezer) forint

5. 2 darab polcos szekrény 150x60x60 cm furnéros

bútorlap bükk értéke: 70.000 (hetvenezer) forint

6. 1 darab négyajtós faliszekrény 100x100x25 cm

furnéros bútorlap bükk értéke: 60.000 (hatvanezer) forint

7. 1 darab polc 150x50x25 furnéros bútorlap bükk értéke: 7.500 (hétezer-ötszáz) forint

8. 1 darab asztal fémlábbal 60x85x74 cm bútorlap

calvados értéke: 15.000 (tizenötezer) forint

9. 2 darab sarokasztal fémlábbal 85x85 cm, 60x74

cm bútorlap calvados értéke: 30.000 (harmincezer) forint

10. 1 darab polc 180x30x25 cm bútorlap calvados értéke: 7.500 (hétezer-ötszáz) forint

11. 2 darab éjjeliszekrény 45x30x50 cm bútorlap

calvados értéke: 4.000 (négyezer) forint

12. 2 darab kétajtós szekrény 210x100x60 cm

bútorlap calvados és bútor lap bükk értéke: 40.000 (negyvenezer) forint

13. 1 darab franciaágy 165x210 cm sötétbarna fa értéke: 100.000 (egyszázezer) forint

14. 1 darab polcos fiókos szekrény bútorlap

wenge értéke: 70.000 (hetvenezer) forint

15. 1 darab polc 100x30x25 cm bútorlap wenge értéke: 12.000 (tizenkettőezer) forint

16. 2 darab polc 40x90x25 cm bútorlap wenge értéke: 24.000 (huszonnégyezer) forint

17. 2 darab kétajtós szekrény 70x70x40 cm

bútorlap wenge értéke: 15.000 (tizenötezer) forint

18. 1 darab ágyneműtartós szekrény

70x70x40 cm bútorlap wenge értéke: 7.500 (hétezer-ötszáz) forint

19. 1 darab éjjeliszekrény 40x50x40 cm bútorlap

wenge értéke: 2.000 (kettőezer) forint

20. 1 darab polc 210x30x25 cm bútorlap wenge értéke: 15.000 (tizenötezer) forint

21. 1 darab mosogatógép Siemens értéke: 80.000 (nyolcvanezer) forint

22. 1 darab mosógép Siemens értéke: 80.000 (nyolcvanezer) forint

23. 1 darab mikrohullámú sütő értéke: 40.000 (negyvenezer) forint

Összesen: 1.899.500 (egymillió-

nyolcszázkilenvenkilencezer-ötszáz)
forint.

Az I. rendű alperes tulajdonába adott, birtokában levő ingóságok összértéke 2.455.900 (kettőmillió-négyszázötvenötezer-kilencszáz) forint.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 469.000 (négy százhatvankilencezer) forint, a II. rendű alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak az esedékesség napjáig – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára – 1.437.140 (egymillió-négyszázharminchétezer-egyszáznegyven) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes és az I. rendű alperes (a továbbiakban: volt házastársak) (dátum)-án megkötött házasságát a (település neve)i Járásbíróság 2020. január 23. napján kelt és jogerőre emelkedett (.....) számú ítéletével felbontotta, életközösségük azonban már (megszakadás dátuma) megszűnt.

[2] A volt házastársak életközösségük tartama alatt szerezték meg a (település neve), (ingatlan 1. címe). szám alatti ingatlan (a továbbiakban: (ingatlan 1. címe) utcai ingatlan) tulajdonjogát, amit 86.000.000 forintért értékesítettek. Az itt található ingóságokat átszállították az egyik közös gyermekük 1/1 arányú tulajdonát képező (település neve), (ingatlan 2. címe) számú ingatlanba (továbbiakban: (ingatlan 2.) utcai ingatlan), amelyhez a felperesnek van kulcsa. Az ingatlan vételárát a volt házastársak egymás között egyenlő arányban megosztották.

[3] A házastársi közös vagyonhoz tartozik az ingatlan-nyilvántartásban az I. rendű alperes tulajdonaként nyilvántartott (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan 5152/20000 tulajdoni hányada (a továbbiakban: (ingatlan 3.) utcai ingatlan), amelyben az I. rendű alperes lakik.

[4] A volt házastársak közös vagyonát képezte az (.....) forgalmi rendszámú Volkswagen Jetta típusú, 3.000.000 forint értékű, valamint a (...) forgalmi rendszámú Citroen C3 típusú 1.200.000 forint értékű gépjármű. További közös vagyoni ingóságok tulajdonjogát is megszerezték, melyek közül az alábbiak a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban találhatóak:

1.	1 db bőr sarokülőgarnitúra 300x250x80x90 cm sötétkék és 1 db bőr fotel 90x90x90 cm 750.000 forint
2.	1 db Calligaris Furniture Living széthyitható étkező asztal tömör fa és üveg 90x120x240 cm bükk 200.000 forint

3.	4 db Callagari Chicago bőrkárpitozású szék bükfa és kék bőr 200.000 forint
4.	1 db fiókos szekrény 11x60x60 cm furnéros bútorlap bükk 70.000 forint
5.	2 db polcos szekrény 150x60x60 cm furnéros bútorlap bükk 70.000 forint
6.	1 db négyajtós faliszekrény 100x100x25 cm furnéros bútorlap bükk 60.000 forint
7.	1 db polc 150x50x25 cm furnéros bútorlap bükk 7.500 forint
8.	1 db asztal fém lábbal 60x85x74 cm bútorlap calvados 15.000 forint
9.	2 db sarokasztal fém lábbal 85x85 cm, 60x74 cm bútorlap calvados 30.000 forint
10.	1 db polc 180x30x25 cm bútorlap calvados 7.500 forint
11.	2 db éjjeliszekrény 45x30x50 cm bútorlap calvados 4.000 forint
12.	2 db kétajtós szekrény 210x100x60cm bútorlap calvados és bútorlap bükk 40.000 forint
13.	1 db franciaágy 165x210 cm sötétbarna fa 100.000 forint
14.	1 db polcos fiókos szekrény bútorlap wenge 70.000 forint
15.	1 db polc 100x30x25 cm bútorlap wenge 12.000 forint
16.	2 db polc 40x90x25 cm bútorlap wenge 24.000 forint
17.	2 db kétajtós szekrény 70x70x40 cm bútorlap wenge 15.000 forint
18.	1 db ágyneműtartós szekrény 70x70x40 cm bútorlap wenge 7.500 forint

19	1 db éjjeliszekrény 40x50x40 cm bútorlap wenge 2.000 forint
20.	1 db polc 210x30x25 cm bútorlap wenge 15.000 forint
21.	1 db mosogatógép Siemens 80.000 forint
22.	1 db mosógép Siemens 80.000 forint
23.	1 db mikrosütő 40.000 forint

..

A következő közös vagyoni ingók az I. rendű alperes birtokában vannak:

.

1.	KIKA textilbőr borítású motoros franciaágy 160x200 cm	500.000 forint
2.	2 db éjjeliszekrény 80x30x50 cm mogyoró színű bútorlap	6.000 forint
3.	1 db fésülködő asztal 100x30x80 cm mogyoró színű bútorlap	5.000 forint
4.	3 db kétajtós szekrény 60x30x70 cm bútorlap calvados	21.000 forint
5.	1 db polcos fiókos szekrény 90x30x70 cm bútorlap calvados	7.500 forint
6.	1 db kétajtós fiókos szekrény 170x110x26 cm bútorlap bükk	10.000 forint
7.	2 db polc 140x50x26 cm bútorlap bükk	15.000 forint
8.	1 db kétajtós szekrény 100x110x30 cm bútorlap bükk	10.000 forint
9.	1 db kétajtós polcos szekrény 240x100x45 cm bútorlap bükk	17.500 forint
10.	2 db asztal fémmel 60x110x74 cm bútorlap bükk és bútorlap wenge együttesen	30.000 forint

11.	1 db dohányzóasztal 70x100 cm fa, üveg és bútorlap bükk	30.000 forint
12.	1 db könyvespolc 2 db 30 cm-es ajtóval 240x20x215 cm furnéros bútorlap bükk	100.000 forint
13.	a (település neve), (ingatlan 3.) J. u. 22. szám alatti ingatlanban található konyhabútor 250x250x250 cm bútorlap „csoki bükk” és szürke	600.000 forint
14.	1 db alul fagyasztós beépített Whirlpool hűtőszekrény	125.000 forint
15.	1 db Whirlpool mosogatógép	123.900 forint
16.	1 db Whirlpool sütő	180.000 forint
17.	1 db Siemens főzőlap	240.000 forint
18.	1 db Whirlpool mikrohullámú sütő	120.000 forint
19.	1 db kamrapolc 250x120x40 cm fa	10.000 forint
20.	1 db Elektrolux keskeny mosógépet	95.000 forint
21.	fürdőszobai 2 db 90x180x60 cm „csoki bükk” bútorlapból készült bútorok	210.000 forint

...

[5] A volt házastársak megtakarításaikat bankszámlán helyezték el. A felperes nevén vezetett (.....) számú folyószámla egyenlege az életközösség megszűnésekor 3.717.806 forint, míg az I. rendű alperes nevén vezetett (....) folyószámláé 1.341.224 forint volt. Az (X) Zrt-nél nyilvántartott (bef. jegy 1. típusa) Befektetési jegy 2012. júniusi záróegyenlege 1.000.000 forint, az (bef. jegy 2. típusa) Befektetési jegyé pedig 7.795.715 forint volt.

[6] Az I. rendű alperes mint állagvevő és szülei (a II. rendű alperes, valamint néhai édesapja, /néhai neve/) mint haszonélvezeti jogot vevők a 2002. augusztus 10-én megkötött adásvételi szerződéssel megvásárolták a (ingatlan 4. címe) szám alatti 72 m² alapterületű lakásingatlant (a továbbiakban: (ingatlan 4.) utcai ingatlan) 10.500.000 forint vételárért. A szerződés 6. pontja szerint a haszonélvezeti jogot vevők értékesíteni kívánják a (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlanukat és a vételárat az adásvétel tárgyát képező ingatlan megvásárlására fordítják. A vételárat a felperes és az I. rendű alperes bocsátották a rendelkezésükre, mert a (ingatlan 5.) ingatlanra ekkor még nem kötötték meg az adásvételi szerződést.

[7] Az I. rendű alperes szülei (a II. rendű alperes és néhai házastársa) a 2003. január 13-án létrejött adásvételi szerződéssel eladták az egymás között egyenlő, 1/2-1/2 arányú közös tulajdonukat képező (ingatlan 5. hrsz.-a) helyrajzi számú, természetben (ingatlan 5. címe) szám alatti lakóház, udvar megjelölésű ingatlanuk (a továbbiakban: (ingatlan 5.) ingatlan)

tulajdonjogát 9.000.000 forint vételárért. A vevők a 2002. augusztus 12-én foglalóként 500.000 forintot fizettek meg és vállalták, hogy a további 8.500.000 forintot részletekben teljesítik: 2003. január 31-ig 1.000.000 forintot, 2003. április 15-ig 2.600.000 forintot fizetnek meg, ezen felül 400.000 forintot munkáltatói, 4.500.000 forintot pedig banki kölcsönből egyenlítenek ki 2003. április 30-ig.

[8] Az I. rendű alperes édesapja 2003. február 14-én elhunyt. A közjegyző a 2003. január 16-i adásvételi szerződés alapján – teljes hatályú hagyatékátadó végzésével – a (ingatlan 5.) ingatlan vételárából az örökagyót még megillető 3.750.000 forint vételárrészletet törvényes lemenő ági öröklés jogcímén az I. rendű alperesnek adta át.

[9] A későbbiekben a (település neve), (ingatlan 4.) utcai ingatlant felújították, majd azt a II. rendű alperes vette birtokba, aki jelenleg is ott lakik.

[10] A felperes a házassági életközösség tartama alatt vásárolta meg a (település neve), (ingatlan 6. címe) szám alatti lakásingatlant (a továbbiakban: (ingatlan 6.) utcai ingatlan). A jogügyletről az I. rendű alperesnek nem volt tudomása. A felperes az ingatlan használatát (hölgy neve)nek engedte át, akitől az I. rendű alperessel fennállt házassági életközössége alatt gyermeke született, és aki elvégeztette a szükséges kivitelezési munkálatokat, majd azt saját ingóságaival rendezte be. A felperes és (hölgy neve) megállapodása szerint a beruházás költsége erejéig az ingatlant térítésmentesen használhatta. A felperes 2014-ben 18.750.000 forintért értékesítette az ingatlant. A vételár felhasználásával megvásárolta a (ingatlan 7. címe) szám alatti ingatlant.

A kereset és az ellenkérelmek

[11] A felperes módosított keresetében a házastársi közös vagyon megosztását az alábbiak szerint kérte:

[12] Az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni a (ingatlan 4.) utcai ingatlant 12.800.000 forint, a Citroen C3 típusú személygépkocsit 1.500.000 forint, a (ingatlan 1. címe) utcai ingatlan helyébe lépett érték $\frac{1}{2}$ részét, 43.000.000 forintot, a (ingatlan 1. címe) utcai ingatlanban található ingóságokat 1.000.000 forint, a (ingatlan 3.) utcai ingatlan 5152/20000 tulajdoni hányadát 28.000.000 forint, a (ingatlan 3.) utcai ingatlanba lévő ingóságok közül a konyhában található vagyontárgyakat 1.500.000 forint, a nappali-étkezőben lévő bútorokat 750.000 forint, a fürdőszoba bútorokat és hálósobai gardrób szekrényt 600.000 forint értékben. A saját tulajdonába kérte adni a (ingatlan 6.) utcai ingatlan helyébe lépett értéket, 18.750.000 forintot, a (ingatlan 1. címe) utcai ingatlan helyébe lépett érték $\frac{1}{2}$ részeként 43.000.000 forintot, az (.....) forgalmi rendszámú Volkswagen Jetta típusú személygépkocsit 2.000.000 forint, az (X) Zrt.-nél a nevén vezetett folyószámlán lévő 3.717.806 forintot, az (bef. jegy 1. típusa) Befektetési jegy 1.000.000 forint, továbbá az (bef. jegy 2. típusa) befektetési jegy 1.795.715 forint értékű egyenlegét. A házastársi közös vagyon megosztása eredményeként az I. rendű alperest 9.743.240 forint értékkiegyenlítés 30 napon belüli megfizetésére kérte kötelezni.

[13] A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete – amely kizárólag a (ingatlan 4.) utcai ingatlant érintette – tülésre kötelezésre irányult.

[14] Álláspontja szerint a felsorolt valamennyi vagyontárgy a házastársi közös vagyon részét képezte, ezért azok egyenlő arányú megosztása indokolt. Vitatta, hogy az I. rendű alperes nevén nyilvántartott és a II. rendű alperes haszonélvezeti jogával terhelt (ingatlan 4.) utcai ingatlan az I. rendű alperes különvagyonát képezi, mert állítása szerint annak vételárát a házastársi közös vagyon terhére fizették meg.

[15] Az I. rendű alperes módosított ellenkérelmében nem ellenezte a házastársi közös vagyon megosztását, azonban pontosította, illetve további vagyontárgyakkal egészítette ki a vagyonmérleget. A (ingatlan 3.) utcai ingatlannal kapcsolatos követelést nem vitatta. A (ingatlan 6.) utcai ingatlanba vásárolt ingóságok értékét 2.000.000 forintra tette. A nevén vezetett OTP számla egyenlegét 1.341.224 forintban határozta meg. Kérte ezek megosztását, illetve elszámolását. A (ingatlan 6.) utcai ingatlannal kapcsolatosan 4.060.000 forint használati díjat igényelt és kérte a felperes terhére elszámolni a (hölgy neve) részére a közös gyermekük tartására megfizetett összesen 9.600.000 forint gyermektartásdíjat. Állította, hogy a felperes birtokában maradt pontosan meg nem határozható összegű közös készpénzvagyonuk, amelyet kért megosztani. Álláspontja szerint a (ingatlan 4.) utcai ingatlan a különvagyonát képezi, azt szülei a tulajdonukban állott (ingatlan 5.) ingatlan vételárából vásárolták, és neki ajándékozták. Előadta, a vételárát a felperessel a közös vagyonukból előlegezték meg szülei számára, miután a (ingatlan 5.) ingatlant röviddel a (ingatlan 4.) utcai ingatlan megvásárlása után értékesítették és a vevők a vételárát részletekben teljesítették. Arra hivatkozott, hogy utóbb azt a szülei, illetve édesanyja, a II. rendű alperes neki átadták, és az ingatlan későbbi felújítását is a II. rendű alperes finanszírozta.

[16] A II. rendű alperes a (ingatlan 4.) utcai ingatlant érintő kereset elutasítását kérte. Állítása szerint annak vételárát néhai házastársával közös ingatlanuk eladási árából fizette ki, annak tulajdonjoga ajándékozás folytán – különvagyonként – az I. rendű alperest illeti.

Az elsőfokú ítélet

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletével a volt házastársak házastársi közös vagyonát megosztotta.

[18] A felperes tulajdonába adott a (ingatlan 6.) utcai ingatlan vételárából 18.750.000 forintot, a (ingatlan 1. címe) utcai ingatlan vételárából 43.000.000 forintot, az (.....) forgalmi rendszámú Volkswagen Jetta típusú személygépjárművet 3.000.000 forint értékben, az (X) Zrt-nél a felperes nevén vezetett (.....) számú folyószámla 3.717.806 forintos egyenlegét, az (X) Zrt-nél nyilvántartott (bef. jegy 1. típusa) Befektetési jegy 1.000.000 forintos egyenlegét, az (bef. jegy 2. típusa) Befektetési jegy 1.795.715 forintos egyenlegét és a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban található, a felperes birtokában levő összesen 1.959.000 forint értékű, tételesen felsorolt ingóságot.

[19] Az I. rendű alperes tulajdonába adta a (ingatlan 3.) utcai ingatlannak az ingatlan-nyilvántartásban nevén álló 5152/20000 tulajdoni hányadát 28.000.000 forint értékben, a (...)

forgalmi rendszámú Citroen C3 típusú gépjárművet 1.200.000 forint értékben, az I. rendű alperes nevén vezetett 1173353-07150660 számú folyószámla 1.342.224 forintos egyenlegét, továbbá a (ingatlan 1. címe) utcai ingatlan vételárából származó 43.000.000 forintot, és 2.455.900 forint értékű tételesen felsorolt ingóságot.

[20] Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek értékkiegyenlítés címén 1.387.304 forintot.

[21] Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[22] A feljegyzett elsőfokú eljárási illetékből a felperest 1.290.000 forint, az I. rendű alperest 210.000 forint megfizetésére kötelezte az állam javára, ezen felül a felperest kötelezte 28.000 forint állam által előlegezett költség megfizetésére. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 530.000 forint, a II. rendű alperesnek 150.000 forint perköltséget.

[23] Határozatának indokolása szerint a (ingatlan 4.) utcai ingatlan az I. rendű alperes szülei lakhatásának biztosítása érdekében került megvásárlásra oly módon, hogy annak 10.500.000 forint vételárát a volt házastársak előlegezték meg, majd azt a II. rendű alperes és néhai házastársa a (ingatlan 5.) ingatlanuk vételárából (9.000.000 forint) és megtakarításaikból visszafizették, ezzel a részükre nyújtott „áthidaló kölcsönt” törlesztették. Bizonyítottanak ítélte, hogy az ingatlan az I. rendű alperes különvagyon: a felperes az alperesi állításokat a perben sikerrel nem cáfolta. Az ingatlant emiatt mellőzte a közös vagyon köréből.

[24] Miután a felperes számlákkal igazolta, hogy a (ingatlan 6.) utcai ingatlanban található ingóságokat későbbi élettársa, (hölgy neve) vásárolta, és az értéknövelő beruházásokat is ő finanszírozta, aminek fejében használhatta az ingatlant, az I. rendű alperes használati díj iránti igényét alaptalannak találta és az ott lévő ingóságok megosztását, értékük elszámolását is mellőzte.

[25] A (ingatlan 2.) utcai ingatlanban tárolt ingóságokat az I. r. alperes által megjelölt forgalmi értéken vette figyelembe, mert a felperes bizonyítási kötelezettsége ellenére nem kérte az eltérő fogalmi érték szakértői bizonyítását. Az ingóságokat 1.959.000 forint értékben arra tekintettel adta a felperes tulajdonába, hogy az ingatlan az állandó lakóhelye, az ott elhelyezett ingóságokat ő tartja birtokban.

[26] Elutasította az I. rendű alperesnek a felperes házasságon kívül született gyermeke javára fizetett tartásdíj, valamint az életközösség megszakadásakor a felperes birtokában maradt készpénz megtérítése iránti igényét, mert egyrészt az előbbi teljesítését nem bizonyította, másrészt sem a készpénzvagyon létét, sem annak összegét nem igazolta.

[27] Az elsőfokú bíróság a vagyon megosztásáról részben a felek egyező nyilatkozata, részben a bizonyítás eredményéhez képest a házasságról, családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 31. § (1) és (3) bekezdése alapján rendelkezett. Megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes együttélésük alatt 149.219.639 forint értékű közös vagyont szereztek, amelyből a felpereshez 73.222.515 forint, az I. rendű alpereshez 75.997.124 forint érték került. Ennek alapján az I. rendű alperest 1.387.304 forint

értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezte a felperes javára.

[28] A felperes pervesztességét 86 %-ban határozta meg és ennek megfelelő arányban kötelezte az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére. Kötelezte továbbá az állam által előlegezett költség, valamint az I. és II. rendű alperesek részperkölségének megfizetésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek

[29] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban található, tulajdonába adott ingóságok közül mellőzni kérte a 3-23. tétel alattiakat 949.500 forint értékben, és azokat az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni. A (ingatlan 3.) utcai ingatlan I. rendű alperes tulajdonába adott értékét 42.000.000 forintra kérte felemelni. Fenntartotta, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan a volt házastársak közös vagyonát képezi, annak értékét 20.000.000 forintra tette és az I. r. alperes terhére kérte elszámolni. Az I. rendű alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét 19.351.552 forintra kérte felemelni. Álláspontja szerint az I. r. alperes köteles viselni az 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illetéket, a 28.000 forint állam által előlegezett költséget és az 1.437.140 forint másodfokú eljárási illetéket is. Kérte mellőzni a II. rendű alperes javára megítélt elsőfokú perköltségről szóló rendelkezést. A másodfokú perköltségét 300.000 Ft-ban jelölte meg, amelyben az I. rendű alperest kérte marasztalni.

[30] Az ítéltáblától a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a)-c) és e) pontok szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte.

[31] Álláspontja szerint az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan a különvagyona, ezért annak közös vagyonkénti elszámolása nem mellőzhető. Az adásvételi szerződés 6. pontjában az I. rendű alperes szülei csak szándéknyilatkozatot tettek, ami nem bizonyítja, hogy a (ingatlan 5.) ingatlan vételárából finanszírozták a (ingatlan 4.) utcai lakás megvásárlását. Megjegyezte, hogy az a vételárra és a felújítási költségekre nem is lett volna elegendő, egyéb forrást pedig nem igazoltak. Vitatta, hogy áthidaló kölcsönt nyújtottak az I. rendű alperes szüleinek. Kiemelte, az I. rendű alperes az édesapjának járó vételárrészként 3.750.000 forintot örökölt, a vételárból a II. rendű alpereshez került 5.250.000 forint pedig nem lett volna elégséges az „áthidaló” kölcsön visszafizetésére.

[32] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság e tétel kapcsán törvényi felhatalmazás nélkül megfordította a bizonyítási terhet, mert a perben az alperesek kötelezettsége volt a különvagyon bizonyítása, míg a vélelem a közös szerzés mellett szólt. Úgy vélte, az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 4:37. § (1) bekezdését is. Sérelmezte, hogy nem adta indokát, miért fogadta el az alperesek ellentmondó nyilatkozatait.

[33] Érvelése szerint az I. rendű alperesnek az ellenkérelmében igényelt, a felperes által fizetett gyermektartásdíjat, a (ingatlan 6.) utcai ingatlan használati díját és az ott lévő ingóságokat illetően előterjesztett követelését viszontkeresettel kellett volna érvényesítenie, és annak elutasítása miatt őt kellett volna perköltségben marasztalni a Pp. 83. §-a szerint. Kiemelte: az I. rendű alperes a perben nagyobb arányban lett pervesztes, ezért a felperes

javára részperköltség megfizetésére köteles.

[34] Állította, hogy már 2021. szeptember 30-án kelt beadványában kérte a (ingatlan 3.) utcai ingatlan ítélethozatalkori forgalmi értékének feltüntetését, annak szakértő általi megállapítását. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felhívásra 2022. január 11-én előterjesztett bizonyítási indítványával és jogi érvelésével nem foglalkozott. Álláspontja az volt, az ezzel kapcsolatos ítéleti indoklás mellőzésével megsértette a Pp. 346. § (4) - (6) bekezdését. Véleménye szerint emiatt a (ingatlan 3.) utcai ingatlan kapcsán legalább 5.000.000 forinttal alacsonyabb értékhez jutott, mert az ingatlan forgalmi értéke az életközösség megszűnése óta jelentősen megemelkedett.

[35] Kifogásolta a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban található vagyontárgyak megosztását, azok értékarányos elosztását kérte. Nem vitatta, hogy az ingatlan állandó lakóhelyeként van bejelentve, azonban állította, hogy nem ott lakik. Hivatkozott arra, hogy az érintett ingóságok évek óta ott találhatóak, az ingatlanhoz pedig az I. rendű alperesnek is van kulcsa, ezért úgy kell tekinteni, hogy az ingókat mindkét fél birtokban tartja.

[36] Alaptalannak tartotta a II. rendű alperes perköltségigényét, miután vele szemben nem volt követelése, a perben érdemi nyilatkozatot nem kellett tennie. Kérte figyelembe venni azt is, hogy megbízási szerződést nem csatolt, ezért a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára alapítottnak ügyvédi munkadíj nem illeti. Az I. rendű alperes perköltségigényét megbízási szerződés hiányában szintén alaptalannak találta.

[37] Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyására irányult.

[38] Az I. rendű alperes fenntartotta azt az álláspontját, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan a különvagyon. Hangsúlyozta: a felperes az adásvétel minden részletét ismerte és azt is tudnia kellett, hogy a (ingatlan 5.) ingatlan vevői nem egyösszegben teljesítik a vételárat, ezért előlegezték meg azt a volt házastársak a közös vagyonukból a szülei részére. A Pp. 373. § (3) bekezdése alapján kérte bizonyítékként figyelembe venni a másodfokú eljárásban csatolt, felperes által tanúként aláírt, 2002. augusztus 3-án készült foglaló átvételét igazoló iratot és a 2002. augusztus 12-én kelt megállapodást, amelyek az elsőfokú ítélet meghozatalát követően kerültek a birtokába. Kiemelte, igazolta a perben, hogy a II. rendű alperes a nyugdíja mellett folyamatosan dolgozott, amelyből származó jövedelmét megtakarította. Állította, hogy szülei éves megtakarítása elérte az 1.000.000 forintot, ami fedezte a (ingatlan 4.) utcai ingatlan vételárát és felújítási költségeit is. Megítélése szerint e tekintetben bizonyítási kötelezettségének eleget tett, az ingatlan különvagyon jellegét igazolta, ezért azt az elsőfokú bíróság megalapozottnak mellőzte a vagyonmérlegből.

[39] Vitatta, hogy igényét viszontkeresettel érvényesítette, mivel kizárólag a vagyonmérleg kiegészítését kérte, egyebekben a maga részéről a vagyont megosztottnak tekintette.

[40] A (ingatlan 4.) utcai ingatlanra vonatkozóan a fellebbezésében megjelölt eltérő forgalmi értéket illetően a szakértői bizonyítást szükségtelennek tartotta, mert az a különvagyon, míg a (ingatlan 3.) utcai ingatlan értékét a perfelvétel lezárása után módosította a felperes, aminek nem volt helye. Utalt arra, hogy ez utóbbi ingatlan 28.000.000

forintos értékét mindketten elfogadták a perfelvételi szakban (23. számú jegyzőkönyv).

[41] Érvelése szerint nem indokolt a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban elhelyezett ingóságok megosztásának megváltoztatása, mivel az ingatlanhoz kizárólag a felperesnek van kulcsa, az ott elhelyezett ingóságokkal ő rendelkezik.

[42] A II. rendű alperes a javára megállapított elsőfokú perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés helybenhagyását kérte. Ezzel összefüggésben kérte értékelni, hogy érdemi ellenkérelmét előterjesztette és két tárgyaláson részt vett.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[43] A fellebbezés túlnyomó részt alaptalan.

[44] A fellebbezés tükrében az ítéltáblának eljárása során azt kellett vizsgálnia, az elsőfokú bíróság a vitatott tételeket illetően helytállóan állapította-e meg a jogvita alapját képező tényállást, következtetéseit a feltárt bizonyítékok alátámasztják-e, helytállóan mellőzte-e a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését [Pp. 369. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a), b), c), e) pont].

[45] Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával a (ingatlan 4.) utcai ingatlan alvagyoni jellegének megítélése tekintetében.

[46] A Csjt. 27. § (1) bekezdése a közös vagyoni szerzés vélelmét állítja fel a házastársak által a vagyonközösség fennállása alatt együttesen, illetve külön-külön szerzett vagyont illetően. Kivételt képeznek ez alól a házastárs különvagyonába tartozó vagyontárgyak [Csjt. 28. § (1) bekezdés a)-d) pont], amelyek tekintetében a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a különvagyont állító felet terheli a bizonyítás.

[47] A felperes állította, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan $\frac{1}{2}$ részének tulajdonjoga házastársi közös vagyon jogcímén megilleti, annak ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonosa. Ezzel szemben – a peradatok alapján – az ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogát az I. rendű alperes szerezte meg a 2002. augusztus 10-én megkötött adásvételi szerződéssel 10.500.000 forint vételár ellenében. Az alperesek hivatkozása szerint a vételárat a II. rendű alperes és néhai házastársa kívánta megfizetni és az ingatlan tulajdonjogát – a haszonélvezeti jog fenntartása mellett – lányuknak, az I. rendű alperesnek ajándékozni. A csatolt adásvételi szerződés 6. pontja igazolja a II. rendű alperes és néhai házastársa vételi szándékát: az ingatlan vételárát a tulajdonukban álló (ingatlan 5.) ingatlan vételárából tervezték megfizetni. A felperes nem vitatta az eljárás során, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan vásárlásának időpontjában a (ingatlan 5.) ingatlanra még nem kötöttek adásvételi szerződést, ekkor az I. rendű alperes szüleinek nem állt rendelkezésére a megvásárláshoz szükséges vételár, azt a felperes és az I. rendű alperes a közös vagyonuk terhére bocsátották a rendelkezésükre (23. számú jegyzőkönyv 4. oldal). A II. rendű alperes pedig a perbevonását megelőzően tanúként írásban nyilatkozott arról, hogy a volt házastársak kölcsönt nyújtottak a részükre annak érdekében, hogy a (ingatlan 4.) utcai ingatlan vételára a szerződésben megjelölt határidőben kiegyenlítésre kerüljön. Vallomása alátámasztotta az I. rendű alperes nyilatkozatát és az

„áthidaló” kölcsön folyósításának tényét.

[48] A szülők vételi, egyben teljesítési szándékának fennálltát erősítette a másodfokú eljárásban az I. rendű alperes által csatolt „Nyilatkozat foglaló átvételéről” elnevezésű okirat. Ennek értelmében a (ingatlan 4.) utcai ingatlant a II. rendű alperes és néhai házastársa kívánta megvásárolni, megállapodva az eladóval abban, hogy 2002. augusztus 15-ig végleges adásvételi szerződést kötnek. Az okirat bizonyítja azt is, hogy 200.000 forint foglalót adtak át az eladónak. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a foglaló átvételét igazoló okiratot a felperes tanúként aláírta, ahogy szintén okirati tanúként működött közre a 2002. augusztus 12-én kelt „Megállapodás” elnevezésű okirat aláírásakor, amely a II. rendű alperes és néhai házastársa tulajdonában állott (ingatlan 5.) ingatlan értékesítése kapcsán a foglaló átvételére vonatkozóan jött létre. A felperes érvelésével ellentétben az I. rendű alperes által a fellebbezési eljárásban csatolt okiratok a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nem rekeszthetők ki a bizonyítékok köréből. Ezzel összefüggésben lényeges, hogy a perben a közös vagyoni szerzés vélelmével szemben az I. rendű alperest terhelte az ingatlan különvagyoni jellegének bizonyítása, ezzel kapcsolatban a II. rendű alperesnek bizonyítási kötelezettsége nem volt. Az I. rendű alperesnek viszont ezek az okirati bizonyítékok az elsőfokú eljárásban még nem álltak rendelkezésre, azokat a II. rendű alperes a fellebbezési szakban adta át a részére. Ez az indoka annak, hogy az I. rendű alperes a Pp. 373. § (1) bekezdésének sérelme nélkül kérhette a bizonyítékok értékelését.

[49] Nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy a felperes a (ingatlan 4.) utcai ingatlan adásvételi szerződésének megkötése időpontjában nem kifogásolta az I. rendű alperes tulajdonszerzését, és közel 20 évig nem érvényesített tulajdoni igényt, ahogy a felújítások költségei kapcsán kötelmi igénye sem volt. Mindez alátámasztja az alperesek egybehangzó előadását az I. rendű alperes ajándékozás jogcímén alapuló különvagyoni szerzését illetően.

[50] A volt házastársak mint hitelezők és a II. rendű alperes, valamint néhai házastársa mint adósok között tehát szóban a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, amelynek tárgya 10.500.000 forint összegű kölcsön nyújtása volt az ingatlan vételára. Ebből következően ha azt az adósok nem fizették vissza, akkor a felperes követést kötelmi jogcímen érvényesíthetne, dologi jogi igénye megalapozatlan. Kölcsön visszafizetése címén azonban kereseti kérelmet a perben nem terjesztett elő a perben. Ennek hiányában nem vizsgálható, hogy a II. r. alperes a kölcsönt visszafizette-e, az ezt érintő bizonyítás lefolytatásának sincs helye.

[51] A felperesi igény jogcímére tekintettel súlytalan az a hivatkozása is, hogy amiatt sem rendelkezett a II. r. alperes kellő fedezettel a (ingatlan 4.) utcai ingatlan vételárára, mert az I. rendű alperes néhai édesapja után megörökölte a (ingatlan 5.) ingatlan öt megillető vételárrészt. Az nem vitatható, hogy a 3.750.000 forint az I. rendű alperes különvagyonának minősül [Csjt. 28. § (1) bekezdés b) pont], e tekintetben pedig közömbös, hogy ahhoz öröklés jogcímén jutott, vagy az – mint a (ingatlan 4.) utcai ingatlan vételárának fennmaradó része – ajándék jogcímén került a tulajdonába. Ennek következtében arra a felperes közös vagyoni szerzés címén igényt nem támaszthat, tulajdonjogot nem alapíthat.

[52] Mindezeken felül megjegyzi az ítéltábla, ha a felperes felléphetne tulajdoni igénnyel az ingatlant illetően az I. rendű alperessel szemben házastársi közös szerzésre alapítottnak, a haszonélvezeti jogot a döntés akkor sem érinthetné erre irányuló kereseti kérelem hiányában. Miután az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 72. § (1) bekezdése és

4. § (4) bekezdés a) pontja alapján a szerződéskötéskor 64 éves II. rendű alperes haszonélvezeti jogának értéke 3.150.000 forint, míg az akkor 65 éves házastársa esetében ez 2.100.000 forint volt, a felperesnek juttatott ajándék szerzési tiszta értékét 5.250.000 forintban lehetne figyelembe venni. Ez azt jelenti, hogy a (ingatlan 5.) ingatlan értékesítéséből befolyt vételár az ajándék tiszta összegére, azaz az ehhez nyújtott kölcsön megfizetésére elegendő volt, továbbá a felújítási költségeket is fedezte.

[53] Maradékaltalanul osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját és döntése indokait a (ingatlan 2.) utcai ingatlanban található ingóságok megosztását illetően. A felperes elismerte, hogy ez az ingatlan az állandó bejelentett lakóhelye, oda való bejutása tehát biztosított, ami azt jelenti, hogy az ott elhelyezett ingóságokat a birtokában tartja. Állította, ellenben semmivel nem támasztotta alá, hogy az ingatlanhoz az I. rendű alperes kulccsal rendelkezik, ezáltal módja lenne az ingóságokat érintő tulajdonosi jogait gyakorolni. A házastársi közös vagyon megosztásánál érvényesülnie kell a felek rendelkezési jogának, a célszerűség, arányosság és méltányosság elvének, valamint az okszerű gazdálkodás és az észszerűség követelményének (hasonlóan: BH2008.125.) A bíróságnak törekednie kell arra, hogy az egyes vagyonelemek megosztása eredményeként a volt házastársak oly módon jusson közel azonos értékű vagyontömeghez, hogy a fizetendő értékkiegyeplítés minél kisebb összegű legyen. Emellett arra is tekintettel kell lenni, ha az érintett vagyontárgyra egyik fél sem tart igényt, azt a bíróság lehetőleg az azt birtokban tartó fél tulajdonába adja. Az elsőfokú bíróság döntése e követelményeket kielégíti, ezért a (ingatlan 2.) utcában elhelyezett vagyontárgyak eltérő megosztását semmi nem indokolja.

[54] Az ítéltábla egyetért az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal a (ingatlan 3.) József utcai ingatlan forgalmi értékének meghatározását illetően. A felperes keresetében az ingatlan forgalmi értékét 28.000.000 forintra tette, ezt az I. rendű alperes az eljárás során elfogadta. Az elsőfokú bíróság a 2021. szeptember 15. napján tartott tárgyaláson (23. számú jegyzőkönyv) a perfelvételt lezárta, majd mivel a felek az ingatlan forgalmi értékét egybehangzóan jelölték meg, a bizonyítás lefolytatását mellőzte. A felperes ezt követően a 2021. szeptember 30-án kelt beadványában módosította keresetét, egyben tényelőadását: az ingatlant az ítélelhozatali forgalmi értéken kérte figyelembe venni, amit 42.000.000 forintban határozott meg, egyidejűleg indítványozta ingatlanforgalmi szakértő kirendelését. Álláspontját azzal indokolta, hogy az életközösség megszűnésének időpontjához képest értékelni kell a vagyon megosztásáig terjedő időben bekövetkezett értékváltozást.

[55] A Pp. osztott perszerkezetéből következően a perfelvétel lezárásával a felek tényállításai rögzülnek, így további tényelőadások megtételére, új tényállítások előadására az érdemi tárgyalási szakban – főszabály szerint – nincs lehetőség. A Pp. 214. § (2) bekezdése csak a törvényben meghatározott esetben ad módot a perfelvételi nyilatkozat megváltoztatására. A Pp. 214. § (3) bekezdése pedig – rögzítve a részletszabályt – kivételesen és csak abban az esetben engedi a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig előadott tényállításhoz képest eltérő, vagy további tény állítását, ha a fél olyan tényre hivatkozik, amely önhibáján kívül a perfelvételt lezáró végzés meghozatala után jutott a tudomására, illetve következett be, vagy a tudomására jutó, illetve bekövetkező tényre tekintettel válik a per eldöntése szempontjából jelentőssé. A felperes a kereseti kérelem előterjesztésekor tisztában volt az ingatlan való forgalmi értékével és azzal is, hogy az az életközösség megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő több éves időszakban nagyobb mértékben változhatott. Eltérő tényelőadását tehát nem a kereset benyújtását követően bekövetkezett, ezáltal utóbb tudomására jutott körülményre alapította. Indokolásként csupán

arra a – jogi képviselője által is ismert – bírói gyakorlatra hivatkozott, amely az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése során az ítélelhozatali forgalmi értéket tekinti irányadónak. A jogalkalmazás adta jogi lehetőség viszont nem tény. Így miután a felperes olyan új tény nem adott elő, ami megfelel a Pp. 214. § (3) bekezdés a)-b) pontjaiban írt valamely követelménynek, a hivatkozottak nem vehetők figyelembe. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság erre nem tért ki ítéletében, nem adta indokát annak, mi okból mellőzte a szakértői bizonyítás lefolytatását, ez a hiányosság azonban az érdemi döntés megalapozottságát nem érinti, arra nem hat ki. A kifejtettek alapján pedig az ítélet e rendelkezése megváltoztatására nincs mód.

[56] Az ítéltábla kizárólag a perköltséget érintő fellebbezést ítélte részben alaposnak az alábbiak szerint.

[57] A házastársi közös vagyon megosztásakor alkalmazandó teljeskörű vagyoni rendezés elvét a bírói gyakorlat alakította ki, az a Csjt. 31. § (2) bekezdésén, a közös vagyonból az egyik házastársat megillető jutó követelhetőségén alapul. Ez a gyakorlat épült be a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:58. §-ába, amellyel összefüggésben a Kúria megalkotta az 1/2022. (V.30.) PK véleményt a házastársi közös vagyon megosztásának egyes kérdéseiről (a továbbiakban: PK vélemény), figyelemmel a Pp. 2018. január 1-től hatályba lépett rendelkezéseire. Miután jelen eljárásban is a Pp. szabályai az irányadók, az ítéltábla a PK véleményben írtakat alkalmazta.

[58] A házastársi közös vagyon megosztásának az eseti döntésekben (hasonlóan: BDT2018. 3908., BH1977. 543.) is megjelenő egységességéből, a vagyoni jogi igények teljeskörű és egyidejű rendezésének követelményéből eredően nem volt akadálya annak, hogy az I. rendű alperes a házastársi közös vagyonhoz tartozó vagyontárgyak körét az eljárás során bővítse, abba olyan vagyoni elemek felvételét kérje, amelyek megosztását a felperes a keresetében nem igényelte. A házastársi közös vagyon megosztására ugyanis a volt házastársak mindegyike alanyi joggal bír. Ilyen érvényesíthető többletigény a (ingatlan 6.) utcai ingatlanban található ingóságok megosztása, amelyek értékét az I. r. alperes 2.000.000 forintba tette. A vagyonmérleg ilyen módon történt kiegészítése nem tette szükségessé viszontkereset előterjesztését, a további közös vagyoni ingóságok megosztása ellenkérelem útján is érvényesíthető volt, mert ez a többletigény szorosan a házastársi közös vagyon megosztásához tartozott. Ezzel szemben csak a tágabban értelmezhető vagyoni jogi igény körébe sorolható a (ingatlan 6.) utcai ingatlan használatával, valamint a felperes által (hölgy neve)nak a házastársi közös vagyon terhére teljesített gyermektartásdíj megtérítésével kapcsolatos követelés (4.060.000 forint; 9.600.000 forint), amelyek a házastársi közös vagyon szűkebb értelemben vett megosztásától elkülönülő, a felperes harmadik személlyel fennállt külső jogviszonyát is érintő igények, ezáltal azok érvényesítésére viszontkeresettel (Pp. 204. §) kerülhet sor. A viszontkereset pertárgyértéke pedig nem hagyható figyelmen kívül sem a pernyertesség-pervesztesség arányának megállapításánál, ezáltal a perköltség meghatározásánál, sem az eljárási illeték összegéről és viseléséről való döntésnél. Lényeges, hogy a házastársi közös vagyon megosztása a közös tulajdon megszüntetésének speciális módja abban a tekintetben, hogy a vagyonmegosztás során a törvényben rögzített különböző megszüntetési módok akár egyidejűleg is alkalmazhatók: a vagyon egy részének megosztása történhet természetben, más része megváltás útján, illetve egyes vagyontársakat illetően akár árverési értékesítéssel is. Ebből pedig az következik, hogy bizonyos vagyontárgyak közös tulajdonának megszüntetése a kereset szerint, más vagyontárgyak esetében attól eltérően történik. Ezért a közös vagyon megosztása iránti perben a pernyertesség-pervesztesség

meghatározása, ezáltal a perköltség viselése rendhagyóan, a Pp. 83. §-a szerinti általános szabálytól eltérően alakul, azaz a felmerülő költségeiket a felek viselik. A felek jutóját meghaladó elutasított, megalapozatlan vagyoni követelések esetében azonban a Pp. 83. §-a szerinti általános szabály alkalmazásának van helye, azaz a pernyertes fél költségeinek megtérítésére a pervesztes felet kell kötelezni.

[59] A házastársi közös vagyon megosztása iránti perben a pertárgyérték az egy főre jutó vagyonrész értéke alapján határozható meg, ami a teljes vagyon $\frac{1}{2}$ része, azaz jelen esetben 74.580.073 forint. Az ezzel összefüggésben felmerülő perköltség az ellenérdekű félre nem hárítható át, azt a felperes és az I. rendű alperes is maga viseli, csak az ezt meghaladó vagyoni igények tekintetében kerülhet sor a perköltség felszámítására. A felperes módosított keresetében az egy főre jutó vagyonrész értékét 80.006.761 forintra tette, ezért a bíróság által meghatározott jutóhoz képest pervesztes lett 5.426.688 forint összegű követelés tekintetében. Az I. rendű alperes a használati díj és a gyermektartásdíj iránti igénye kapcsán minősül pervesztesnek, ennek pertárgyértéke 13.660.000 forint. Ezek együttes összege 19.086.688 forint. A fentiek alapján az I. rendű alperes pervesztessége nagyobb arányú, 61 %-os (19.086.688 forint/13.660.000 forint), míg a felperesé 39 %-os (19.086.688 forint/5.426.688 forint). Ezáltal a felperes abszolút pernyertessége 22 % (61 % - 39 %), így a 13.660.000 forint és az 5.426.688 forint különbözeteként adódó 8.233.312 forint után tarthat igényt perköltségre, amely az általa csatolt költségfelszámítás szerinti összeg 22 %-a. A felperes a kereset előterjesztése kapcsán költségigényét 200.000 forintban, a további eljárási cselekményekre 25.000 forintban határozta meg. Az ítéltábla az ennek alapulvételével felmerült elsőfokú perköltségét 425.000 forintban határozta meg, amelynek 22 %-a, vagyis 93.500 forint illeti meg. Miután a felperes bizonyult nagyobb arányban pernyertesnek, az ítéltábla mellőzte az őt az I. r. alperes javára perköltségben marasztaló elsőfokú ítéleti rendelkezést és a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján az I. rendű alperest kötelezte a felperes elsőfokú részperköltségének megfizetésére.

[60] A felperes alaptalanul sérelmezte a szakértői díj megfizetésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést. A peradatok szerint ugyanis a felperes tette vitássá a közös vagyoni ingóságok forgalmi értékét, a bizonyítás e körben őt terhelte, amely kötelezettségének tárgyszakértő bevonásával kívánt eleget tenni. A várható szakértői költség összegére figyelemmel azonban utóbb e bizonyítási indítványától elállt, ezért köteles viselni a bizonyítás sikertelenségével összefüggésben felmerült költséget, ami a szakértő által elkészített előzetes költségkalkuláció 28.000 forintos díja.

[61] A felperes az eljárásban költségfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján meghatározott, feljegyzett 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illetéket a felperes és az I. rendű alperes a pernyertesség-pervesztesség fenti aránya szerint köteles viselni. A felperes az egy főre jutó vagyonrész értékét a bíróság által megállapítottéhoz képest 6,7 %-kal magasabb összegben számította, ezért az 1.500.000 forint illeték 6,7 %-át, 100.500 forintot a felperes, míg a fennmaradó 1.399.500 forint illetéket a felperes és az I. rendű alperes egymás között egyenlő arányban viseli [Pp. 102. § (1) bekezdés]. Erre figyelemmel az ítéltábla a felperes által az állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 800.250 forintra leszállította, az I. rendű alperes által fizetendő illeték összegét 699.750 forintra felemelte.

[62] A fentiekben kifejtettek szerint az I. rendű alperes viszontkeresetnek minősülő igényével kapcsolatban felmerült elsőfokú eljárási illeték összege 819.600 forint [Itv. 42. § (1)

bekezdés a) pont], amelyet az Itv. 74. § (2) bekezdése alapján hivatalos lelet készítésének terhével köteles megfizetni az állam javára.

[63] A továbbiakban az ítéltábla az elsőfokú ítéletet pontosította, összecszerűen megjelölte a felperes tulajdonába adott vagyontárgyak értékét, miután ennek hiányában az elsőfokú ítélet e rendelkezésének végrehajtása nem lenne eredményesen foganatosítható. További pontosítás volt szükséges az I. rendű alperes tulajdonába adott és birtokában levő ingóságok összértéke kapcsán mert azt az elsőfokú bíróság nem tüntette fel ítéletében. Ehelyütt csupán megjegyzi az ítéltábla, a felperes fellebbezésében ez utóbbi ingóságok összértékét 2.425.900 forintra tette, a helyes számítás eredménye azonban 2.455.900 forint.

[64] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítéletben azonos sorszámozással lettek ellátva a felperes, illetőleg az I. r. alperes tulajdonába adott ingóságok, ami félreértésre adhat okot. Mivel azonban ezt a felek nem kifogásolták és a sorszámozás nem befolyásolta az egyes vagyontárgyak beazonosíthatóságát, az ítéltábla szükségtelennek találta azok folyamatos, növekvő számsorrendben való feltüntetését. Ez ellen szólt az is, hogy mind a felek, mind az elsőfokú bíróság az azonos sorszámozást követte, így másodfokon ennek megváltoztatása zavaró lett volna.

[65] Alaptalanul sérelmezte a felperes a II. rendű alperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét is. Ebből a szempontból lényeges, hogy a II. rendű alperes a perben előterjesztette védekezését, jogi képviselője a per két tárgyalásán részt vett, és perköltségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján kérte megállapítani, nem megbízási szerződés [IM rendelet 2. §] alapulvételével. Miután a felperes igénye a (ingatlan 4.) utcai ingatlan tekintetében megalapozatlannak bizonyult, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a II. rendű alperes elsőfokú eljárásban felmerült költségeinek viselésére, amelynek összegét az elsőfokú bíróság az IM rendelet alapján helyesen határozta meg.

[66] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta.

[67] A felperes fellebbezése a per főtárgya tekintetében megalapozatlannak bizonyult, ezért a fellebbezési értékhez (17.964.248 forint) igazodóan köteles az I. rendű alperes fellebbezési eljárási költségének megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint. Az I. rendű alperes megbízási szerződést nem csatolt, másodfokú perköltségét az ítéltábla az IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg. A II. rendű alperesnek járó másodfokú perköltség összegéről az ítéltábla az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján rendelkezett.

[68] A felperes fellebbezése sikertelenségére figyelemmel a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték [Itv. 46. § (1) bekezdés] megfizetésére.

[69] Az ítéltábla tájékoztatja a peres feleket, hogy az eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetniük, amelynek során közleményként fel kell tüntetniük adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági

ügyszámot.

[70] Figyelmezteti a felperest és az I. r. alperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetniük.

[71] A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 2023. január 1. napjától hatályos 3. § (2) bekezdése értelmében az előzetesen meg nem fizetett eljárási illetéket már nem az adóhatóság erre irányuló külön felhívására kell megfizetni, hanem az illeték viseléséről döntő jogerős határozat rendelkezése alapján. Erre tekintettel a felperesnek és az I. r. alperesnek az elsőfokú eljárási illetéket a fellebbezési eljárási illetékkal egyező módon kell megfizetnie.

(település neve), 2023. március 14.

Dr. Kiss Gabriella sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró